

Xin đời cho ta có đôi

Chẳng biết họ có gì với nhau mà sau khi gác máy mặt anh sầm xuống. Nằm vật ra giường, anh nghe đầu vág vất.

1.

Chẳng biết họ có gì với nhau mà sau khi gác máy mặt anh sầm xuống. Nằm vật ra giường, anh nghe đầu váng vất. Anh không tin rằng chuyện đơn giản như vậy mà anh và cô có thể chia tay. Cô nữ làm thế với anh sao.

Thế mà thật đấy. Sau khi gác máy cô lặng thinh, không ăn cơm, tay bó gối, mắt nhìn mọi vật vô cảm. Trông cô nặng trĩu ai cũng hốt hoảng, lo âu. Không biết cô và anh có chuyện gì với nhau.

Sáng anh đi làm trong trạng thái lơ mơ, râu không buồn cạo. Nhân viên thấy trưởng phòng hôm nay có gương mặt như sát thủ nên chẳng ai dám cu cửa tán chuyện như mọi hôm.

Cô đi làm mặc bộ đồ đen như để tang ai. Đồng nghiệp trong cơ quan không ai dám hỏi một câu nào. Thỉnh thoảng họ nhìn cô rồi nhìn nhau nheo mắt ngầm bảo “Khí áp thấp nhiệt đới”.

Hết giờ anh về, lơ đãng đến xem quên chiếc điện thoại di động là vật bất ly thân.

Tan sở làm mọi người không thấy cô như mọi khi. Sự im lìm như cô đang tan ra từng mảnh vụn tâm hồn, như cô đã biến mất trên cõi đời này.

2.

Về nhà, sau khi tắm xong, mát và dễ chịu. Những nặng nề hôm qua tan biến. Theo thói quen cô nhấc điện thoại và quay số. Sức nhớ chuyện hôm qua, tần ngần giây lát rồi cô đập máy xuống.

Chơi xong ván tennis cuối cùng anh thấy đói. Đi tắm xong, đi ăn. Dễ chịu vì chiều dịu êm man mát. Anh cầm điện thoại di động bấm con số quen thuộc của nhà cô. Đầu dây bên kia đổ chuông, có người nhấc máy nhưng không phải cô. Trong anh như có luồng điện chạy từ đầu đến chân rồi chạy ngược trở lên dội vào tim nghe thành thích. Anh lấy hơi bằng sự kiềm nén và nhẹ nhàng: “Cho anh gặp chị Khanh...”.

Ngồi cạnh bên em gái, cô biết anh tìm gặp cô. Cô ra dấu từ chối nhận điện, nó ngại ngùng, lí nhí trả lời: “Dạ chị Khanh không có nhà, anh có nhắn gì không ạ?” “Ồ, không sao, anh sẽ gọi lại, vậy nhé”. Con bé gác máy nhìn chị nó trách móc.

Cô dám làm thế với anh sao. Anh thừa biết khi này cô có ở nhà, thậm chí còn ngồi sát điện thoại chờ anh gọi nữa. Thế mà cô không nhận điện.

Thế là cô chờ nghe con bé lặp lại câu anh nói “Anh sẽ gọi lại”. Ừ, anh phải gọi lại thôi. Cô nghĩ thế và cười chảnh vì câu hứa hẹn như lời xin lỗi của anh. Cô hả hê và hy vọng. Mình sẽ bắt đầu từ câu nói nào để không hạ thấp phẩm giá của mình. Tỉ như: Anh đâu có giận em phải không? Anh công nhận rằng em nói đúng chứ? Thế thì không được, có vẻ thách thức quá. Hay là: Anh biết anh mà như vậy thì em rất buồn... cũng không được. Anh ta mà nghe thế thì càng làm cao hơn, mình thiệt.

Thí dụ, tưởng tượng đủ thứ câu, nhưng chờ mãi, chờ mãi anh không gọi tới. Em gái thấy cô tội nghiệp mà cũng đáng tội. Nhìn thấy cô cứ nhấp nhòm chờ điện thoại: “Sao chị kiêu thế, không gọi lại cho anh ấy đi, chờ có mà đến sáng, anh ấy cũng không gọi lại nữa đâu”. “Kệ tao, mày đừng chen vào, con nít biết gì mà nói”.

Thế mà nó nói đúng, suốt đêm cô cứ chờ nhưng anh không gọi nữa.

3.

Bao lần anh định bấm máy, định dẫn lòng bỏ qua nhưng anh không thể chiều theo mãi cái nết ấỵ của cô. Anh nhất định không gọi.

Lòng anh nặng trĩu xuống nặng nề. Anh thấy không gian quanh anh tù túng ngột thở. Anh muốn đi đâu xa, thật xa để không còn nghe âm thanh quen thuộc từ chiếc điện thoại di động đó nữa. Cầm nó trên tay anh nhìn nó thờ ơ. Vật vô tri vô giác này mới hôm nào là sự gắn kết không rời giữa hai người mà giờ đây nó trở thành vô dụng và đáng ghét.

Thả lỏng nó trên tay. Anh ngắm nghía nó kỹ hơn mọi ngày, và lần đầu tiên xài nó đến giờ anh cho nó được nghỉ ngơi. Thế là anh tắt máy.

Kể từ hôm đó cô không chờ điện thoại anh nữa. Lòng tự ái cao giá của người phụ nữ trời dậy. Cô kiêu như cô bé mới lớn. Chuyển đổi tư tưởng từ sự cần thiết có anh, cô trở nên lạnh lùng vô cảm khi vô tình cả hai chạm mặt nhau trên đường. Một thời gian dài cả hai không liên lạc với nhau.

“Chắc họ chia tay thực sự rồi”. Mọi người trong cơ quan anh nói thế. Họ ngạc nhiên khi thấy anh không buồn cạo râu hay cau có trong công việc. “Vậy là tụi mình đỡ tiền mừng rồi nhé. Có quen ai khác thì hai năm mới cưới được chứ đâu có nhanh”.

Biết bao chuyện thù dật sau lưng anh. Anh thừa biết nhưng cứ lặng thinh. Chẳng ai dám hỏi han về chuyện uống rượu mừng của anh và cô nữa.

4.

Tiệc sinh nhật hôm nay của Ngân chắc sẽ có anh, cô nghĩ thế, vì Ngân là bạn của cả hai người. Trong trang phục thật sinh động và tự tin, cô biết anh đang nhìn cô. Tiệc thật vui và thân mật. Chẳng có ai phát hiện ra anh và cô thời gian gần đây có vấn đề gì. Anh vẫn lịch thiệp rót rượu mời cô và vui cười như không có gì khác lạ cả.

Sàn nhảy trỗi lên khúc samba mà anh và cô ưa thích. Bàn tay anh nắm lấy tay cô và thế là cô ngoan ngoãn bước theo anh đến sàn nhảy. Cả hai thật gần nhau, đến mức anh ngửi được mùi thơm từ mái tóc cô mềm mại. Cô nghe rõ nhịp đập trong lòng ngực mình dù nhạc mở với công suất rất lớn. Có lẽ lúc này mặt cô ửng hồng không phải vì men rượu mà vì hơi thở của anh phả xuống cô nghe thật nồng nàn.

Anh trẻ trung trong điệu nhảy và miệng cười rộng trông mạnh mẽ. Cả hai người chỉ nhìn và cười. Họ không nói gì cả.

5.

Tiệc tan anh và cô ra về lặng lẽ bên nhau. Hai xe chạy song song. Anh không nói, cô cũng thế. Đường phố đêm thật dễ chịu. Cái nóng hầm hập được nhường chỗ cho luồng gió thổi vào lòng cô và anh mát rượi. Cả hai cứ thế, không một lời xin lỗi hay chủ động hỏi han. Dường như điều gì nói lên trong lúc này đều không cần thiết.

Cả hai đứng trước nhà cô. Cuối cùng anh cũng nói được một câu: “Chúc em ngủ ngon”.

Vẫn chất giọng ấm như hôm nào, vẫn sự chăm sóc, lịch thiệp như chưa hề có điều gì tan vỡ giữa hai người. Có phải anh đầy lòng tự tin hay cô không chút e dè. Cả hai tạm biệt nhẹ nhàng như ngày đầu mới quen. Anh không dừng cũng chẳng nồng nhiệt, cũng không khinh khỉnh như cô tưởng tượng. Anh cũng chẳng hứa hẹn hay có ý cầu hòa. Thái độ của anh làm cô nghĩ ngợi.

Anh làm cô ngạc nhiên quá, như là người khác chứ không phải anh trước đây. Suốt đêm hôm qua cô không ngủ được. Hình ảnh của anh trong bữa tiệc sinh nhật như cuốn phim quay đi quay lại trong trí cô.

Về nhà đêm qua anh cũng thức trắng. Cô bình thản khác với cô trước đây, mỗi khi hai người giận nhau trông cô phờ phạc vì mất ngủ, bỏ ăn. Anh thích nhìn cô như thế này, trông cô nhẹ nhàng với đôi mắt sáng thông minh. Anh trăn trở cả đêm vì gặp lại cô. Vẫn là sự trong sáng thẳng ngay khiến những toan tính nơi anh ngã quy. Anh không muốn nghĩ nhưng rõ ràng anh không thể thôi nhớ cô. Đây là lần thứ hai anh mất ngủ vì cô.

6.

Ít lâu sau đó người ta thấy cô và anh cùng chiếc xe quen thuộc trên đường phố. Thịnh thoảng người qua lại được nhìn thấy sự dịu dàng của đôi bạn, tuy không trẻ như lứa tuổi hai mươi mà vẫn nồng ấm mạnh mẽ lắm một tình yêu nơi họ, một tình yêu tưởng chừng sắp vỡ tan vì lòng tự ái quá lớn so với lòng vị tha, sự thông cảm.

Phố chiều, người và xe vẫn ồn ào. Tiếng rú ga chạy tăng tốc vẫn không thể lấp hết những tròng cười thịnh thoảng dậy lên giòn tan giữa hia người. Có ai biết để được như thế cả hai đã bao phen trăn trở và thao thức về nhau thế nào.

Hạnh phúc là chốn bao la vô bờ. Hạnh phúc không chỉ có thể cảm nhận qua những nụ hôn hay lời nói mà trở nên đầy đủ trọn vẹn.

Giờ thì những người vẫn đang cô độc khi nhìn thấy họ có lẽ cũng sẽ có một ước muốn: “Vâng, xin đời cho ta có đôi...”.